

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

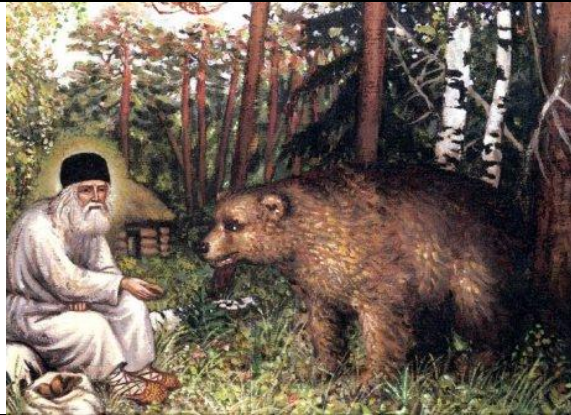
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преподобний Серафим
Саровський**

St. Seraphim of Sarov

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

«Христос Воскрес, моя радість, мій скарбе» (Св. Серафима вітання тим, що приходили до нього за порадою, благословення та духовну втіху)

На 1-го серпня за григоріанським календарем (це – 19-го липня за юліанським) ми святкуємо Знайдення Мощів, у 1903-му р., Преподобного Серафима Саровського, якого люблять православні та інші Християни всього світу.

Календар Української Православної Церкви в Канаді «Рідна Нива» декілька років тому помістила розповідь про те, як одного разу Серафима відвідала в лісі черниця і перелякалась побачивши, що біля нього ведмідь. О. Серафим помітивши її страх, погладив ведмедя і дав йому знати, щоб той повернувся в ліс. Сіли вони разом і стали розмовляти про спокій і радість Раю, де повна гармонія всього створіння. У тій хвилині ведмідь повернувся і збентежена черниця побачила, як він печиво з'їв з руки Серафима. Ще більше вжахнулась вона, коли Святий подав їй печиво і сказав, щоб вона нагодувала відвідувача з лісу. З тремтінням але послухно вона це й виконала і відчула,

**“Christ is risen, my joy, my treasure!”
(St. Seraphim’s greeting to those who came to him for blessing, counsel and spiritual comfort)**

On August 1 on the Gregorian Calendar (which is July 19 on the Julian) we celebrate the uncovering, in 1903, of the Relics of St. Seraphim of Sarov, universally beloved by Orthodox and other Christians throughout the world.

A Calendar/Almanac of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, *Ridna Nyva* (“Native Field”) some years ago, related the story of a visit to Seraphim in his forest retreat by a nun who was terrified to find him in the company of a bear. The account goes on to say that Fr. Seraphim, upon noting her fright, patted the beast and indicated that it should return to the forest. They sat together and spoke of the peace and joy of Paradise where there was complete harmony in all of creation. At that point the bear came ambling up once more, to the dear sister’s dismay, and ate a cookie from Seraphim’s hand. The sister was even more horrified when the Saint handed her a cookie and asked her to feed it to the forest visitor. Trembling, but obedient, she did so and found her fear

як її страх змінився на чудову радість.

Серафим народився в Курську в російській області того ж імені, яка межує з Сумською областю в Україні, 19-го липня 1758 р., купцеві Ісидору Мошніну та його дружині Агафії. Охрестили його іменем Прохор. Його батько займався будовою Собору в тому місті. Коли він упокоївся його дружина займалася цією ж справою. Одного дня вона взяла семи-літнього Прохора з собою перевірити працю. Він упав з дзвіниці, яка мала сім поверхів, але зостався цілком неушкодженим.

Молоденький Прохор був дуже побожним і любив читати Св. Письмо й «Життя Святих» та вчащати на Богослужіння в Церкві. Коли йому було 10 літ він дуже захворів а його відвідала Божа Мати, як обіцяла прийти сцілити його. Невдовзі проходив хресний хід з Курською Іконою «Корінною» (перед якою молився Св. Іван Максимович у день свого упокоєння в Сіятлі 1966 р.). Агафія понесла свого сінка на руках до неї. Він поцілував її і скоро видужав.

Будучи ще підлітком він вирушив на прощу до Києва до славної Печерської Лаври. В Києві юнак попросив настанову від Старця Досифія – посмертно виявила, що це була жінка, Дарія Тяпкіна з Рязані. Після реформів Царя Петра I стало майже неможливим для неї піти за своїм покликанням, отож вона втекла від свого шляхетського дому у віці 15 літ і видавала себе мужчиною та остаточно стала Затворником у Китаївській Пустині (це – відомий Скит на одному з київських гір), спілкуючись через маленький отвір у її келії. Отож це Преподобна Досифія направила юнака Прохора піти за своїм покликанням у Монастир Саровський неподалік Нижнього Новгороду та Тамбова в Росії, при чому й закликала його прийняти давню традицію Ісусової Молитви – на той час майже забутою між слов'янами.

replaced by the most wonderful joy.

Seraphim was born in Kursk, in the Russian oblast' of the same name that borders with the Sumy oblast' of Ukraine, on July 19, 1758, to Isidore Moshnin, a merchant, and his wife, Agathia. He was baptized Prokhor (Prochorus). His father was involved in the construction of a Cathedral in the city. When he died, his wife continued the work. One day she took seven-year-old Prokhor with her to examine the work. He fell from the seven-storey bell-tower but was completely unhurt.

Young Prokhor was deeply pious and loved to read the Scriptures and Lives of the Saints and to take part in the Services in Church. When the lad was ten he became very ill and was visited in a dream by the Mother of God who promised to come and heal him. Soon a procession with the Kursk "Root" Icon (before which St. John Maksymovych prayed on the day of his repose in Seattle in 1966) was passing by and Agathia took her son in her arms to see it. He kissed it and speedily made a full recovery.

While yet a teen he set off on a pilgrimage to Kyiv to the great Lavra of the Caves. While in Kyiv, the youth sought direction from Elder Dositheus, who was posthumously found to be a woman, Daria Tyapkina of Ryazan'. The disfavour with which monastics were viewed after the reforms of Tsar Peter I had made it virtually impossible for her to pursue her vocation, so she fled her aristocratic home at 15 and pretended to be a man, and eventually became a recluse in the Kytayivs'ka Pustyn' (a famous Skete on one of Kyiv's hills), communicating solely through a small opening in her cell. Elderess Dosithea it was who directed young Prokhor to pursue his life's calling in the Monastery of Sarov near Nizhni Novgorod and Tambov in Russia, also exhorting him to take up the ancient – but at that time nearly forgotten among the Slavs – practice of the Jesus Prayer.

Prokhor's mother blessed him for

Мати Прохора поблагословила його на життя подвижника мідяним Хрестом, якого він потім носив усе своє життя. Його палка любов до Бога і ревність у подвигах привели до надання йому імені «Серафим» при чернечому постризі, тоді коли звичайно ім'я ченця чи черниці починається першою буквою світського імені. Серафими – це Безтілесні Сили, що найближче стоять коло Господа, як побачив у видінні Пророк Ісаїя (Іс. 6). Значіння їхнього імені – «палаючі».

О. Серафим залишився в Сарові від 1778 р. до свого упокоїння в 1833 р. Його висвятили на Ієродиякона а потім Ієромонаха. Між його подвигами – 15 літ у лісі, як пустельник, а в тому 1000 днів і ночей наслідував Стовпників, бо провів їх на великому камені з ріками піднесеними в Молитві. Підчас його чернечих подвигів, бувало, його провідували Небесні Гості. Одного разу коли він був дуже захворів на водянку, від якої тіло пухне, Божа Мати увійшла в його келію разом з Іваном Богословом та Апостолом Петром. «Він – один з нас», сказала вона і доторкнулася до нього жезлом. Рідина, яка назбиралася в його тілі через водянку витекла через маленьке розрізання, якого зробив у шкірі той дотик, так що його браття скоро знайшла його зовсім здоровим, а там де жезл його торкнув залишився лише маленький шрам. Подібно цьому, відвідини Марії, яку супроводили Святий Климент Римський та Петро Олександрійський, 25-го листопада 1825 р. наставили Серафима припинити свою ізоляцію та мовчання і приймати відвідувачів, які приходили тисячами за порадою, духовною втіхою та вздоровлення.

Одного разу підчас його перебування в пустині, на о. Серафима напали розбійники, які так його побили, що до кінця свого віку він не міг випростатися і ходив з поміччю палиці. Його часто так і малюють, похиленим, спираючись на палицю і одягненого в

the ascetic life with a bronze Cross which he wore all his life. His burning love of God and zeal in pursuing ascetic endeavours contributed to his receiving the name “Seraphim” upon tonsure, whereas, normally, a monastic’s name begins with the first letter of the secular name. The Seraphim are the Angels nearest to God upon His Throne as the Prophet Isaiah saw in his vision (Is. 6). Their name means “burning ones”.

Fr. Seraphim remained at Sarov from 1778 until his repose in 1833. He was ordained a Hierodeacon and then a Hieromonk. His endeavours included fifteen years as a hermit in the forest, with a thousand days and nights imitating the Stylites, for he spent them upon a large rock with his arms upraised in prayer. During his monastic labours he would be visited by heavenly guests. Once, when he was very ill with dropsy, which makes the body swell, the Mother of God entered his cell together with John the Theologian and the Apostle Peter. “He is one of our own”, she said and touched him with her staff. The fluid his body had accumulated due to dropsy flowed out of a small incision thus made in his skin, so that his brethren soon found him completely well, with only a small scar where the staff had touched him. It was similarly a visit from Mary, accompanied by St. Clement of Rome and St. Peter of Alexandria, on November 25, 1825, that prompted Seraphim to end his seclusion and silence and accept visitors, who came to him by the thousands to receive counsel, spiritual comfort and healing

On one occasion, during his sojourn in the wilderness, Fr. Seraphim was set upon by robbers, who beat him so severely that for the rest of his life he was unable to straighten up and had to walk with the aid of a stick. He is often portrayed thus, bent over, leaning on his stick and wearing a white peasant’s shirt. His life in the Spirit of God had rendered him full of joy and love and each day he would greet his visitors with the words: “Christ is risen, my joy, my

білу селянську сорочку. Його житті в Дусі Святому наповнювало його радістю та любов'ю і він щодня вітав своїх гостей словами: «Христос воскрес, моя радосте, мій скарбе». Він особливо любив дітей. Одного дня одна дівчинка сказала своїм приятелям: «О. Серафим тільки виглядає, як старий чоловік. А насправді він дитина, як і ми».

Свята Мати підготувала о. Серафима на відхід з цього світу. На 1-го січня 1833 р. він востаннє прибув на Літургію і запричастився. Він промовив слова втіхи та заохочення братії і повернувся в свою келію. Раненько на другий день келійник занюхав дим з келії о. Серафима. Тому що він так часто залишав там горючі свічі, монахи побоювались, що може колись повстати від цього пожежа, але Серафим казав: «Цього не буде доки я живу». Та цим разом дійсно була пожежа, яку швидко загасили і знайшли Святого на колінах перед Іконою Богородиці. Його душа відлетіла підчас його Молитви до Раю, який був йому такий знайомий. Про відхід «Палаючого» так і дало знак полум'я.

Через 70 літ коли Церква мала прославити о. Серафима в Хорі Святих, знайшовся надзвичайний документ на горищі його друга та ученика, Миколая Мотовілова. Він описував дивну розмову між ними в часі прогульки по лісу, в якій о. Серафим сказав своєму другові, що ціль життя Християнина – придбати Св. Духа. В часі розмови Миколай побачив, як обличчя й тіло Серафима почало сяяти ясним світлом. Святий сказав йому, що й він так само сяє, бо ж інакше не міг би бачити те, що бачив. Цей документ широко розповсюдився по світі.

Прославлення Серафима відбулося в 145-те річчя його дня народження на 19 липня 1903 р. Більшовики, захопивши владу, закрили Саровський Монастир і Мошці Святого

treasure.” He was especially fond of children. One day a little girl, who had been to see him, was heard to say to her friends: "Father Seraphim only looks like an old man. He is really a child like us."

The Holy Mother prepared Fr. Seraphim for departure from this world. On January 1, 1833, he came to Liturgy and received the Mysteries for the last time. He spoke words of comfort and encouragement to the brethren and retired to his cell. Early the next morning the cell-attendant smelled smoke coming from Fr. Seraphim's cell. Because he so often left candles burning there, the monks were afraid there would be a fire, but Seraphim had said: "Not while I am alive". This time there was indeed a fire, which was quickly extinguished, and the Saint was found upon his knees before the Icon of the Theotokos. His soul had taken flight, during his prayer, to the Paradise which was so familiar to him. The "Burning One's" departure had been signaled by flames.

Seventy years later, when the Church was about to glorify Fr. Seraphim, a most remarkable document was found in the attic of his friend and disciple, Nicholas Motovilov. It recounted an amazing conversation between the two during a walk in the forest in which Fr. Seraphim told his friend that the aim of the Christian's life is to acquire the Holy Spirit. As they spoke Nicholas saw Seraphim's face and body shine with brilliant light. The Saint told him that he, too, was similarly glowing or he would not have been able to see as he did. This document has been widely circulated throughout the world.

Seraphim's glorification took place on the 145th anniversary of his birthday, on July 19, 1903. The Bolsheviks closed the Sarov Monastery after taking power and the Saint's relics disappeared. They were found in the archives of a museum in the Kazan' Cathedral in Saint Petersburg after the fall of the Soviet Union. In fact the very town disappeared from official maps, becoming a centre for nuclear research known as

зникли. Їх знайшли в складі архіву музею в Казанському Соборі в Санкт-Петербурзі, коли впав Радянський Союз. На справді саме місто було зникло з офіційних карт бо ж стало центром ядерних досліджень під назвою Арзамас-16. А в 1991 р. повернулося ім'я Сарова і Моці Св. Серафима урочисто перенесли в жіночий Монастир Дівеєво, якого він був Духовним Отцем. Після його відкриття його назвали Сердимо-Дівеєвським..

У житті й навчанню цього скромного Святого – скарби вказівок про те, як жити по Христовому, а також надія на оновлення цього світу, як Царство Боже.

Arzamas 16. In 1991, the name Sarov was restored and St. Seraphim's Relics were solemnly brought to the Diveyevo women's Monastery of which he had been the spiritual Father. After its re-opening it was renamed Serafymo-Diveyevo.

The life and teachings of this simple Saint offer a treasury of insight for living according to the way of Christ – and continue to inspire hope for the possibility of re-creating this world as the Kingdom of God.